

องค์พระติ้วขึ้นมาประดิษฐานวัดธาตุดังเดิมและได้นำความเข้ากราบทูลพระเจ้าขัตติยะวงศาฯ ให้ทรงทราบ

เมื่อพระองค์ได้ทราบพุทธาภินิหารย์เช่นนั้นเกิดศรัทธาเป็นที่ยิ่งจึงสละทองคำบริสุทธิ์หนัก ๓๐ บาทให้นายช่างตีเป็นแผ่นจังโก๋บุพระติ้วไว้ทั่วองค์พระพร้อมจารึกอักษรบอกวันเดือนปีที่สร้างพร้อมทั้งนามผู้สร้างและตั้งชื่อพระพุทธรูปองค์ที่สร้างขึ้นก่อนว่า **"พระติ้ว"** ส่วนพระพุทธรูปที่สร้างขึ้นใหม่ในภายหลังว่า **"พระเทียม"** และประดิษฐานอยู่คู่กัน ซึ่งชาวนครพนมได้นำออกสรงน้ำในวันเพ็ญเดือน ๖ ของทุกปีตั้งแต่นั้นสืบมา

อัญเชิญพระติ้ว- พระเทียม ประดิษฐานยังวัดโอกาส

ลุถึงสมัยพระบรมราชาพรหมา ได้ครองเมืองนครบุรีศรีโคตรบูรทรงมีศรัทธาบูรณะและได้อัญเชิญองค์พระติ้ว-พระเทียมจากวัดธาตุบ้านสำราญมาประดิษฐาน ณ วัดศรีบัวบานหรือวัดโอกาสในปัจจุบันในปี พ.ศ. ๒๒๘๑ พร้อมกับสั่งให้ชาวบ้านต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เคยเป็นที่ประดิษฐานของพระติ้ว-พระเทียมให้เป็นข้าโอกาส พร้อมทั้งเปลี่ยนชื่อจากเดิม **วัดศรีบัวบาน** เป็น **วัดโอกาส** ดังที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน

คำอธิษฐานบูชาพระติ้ว-พระเทียม

ยะถาคะหิเตหิ สักกาเรหิ, อิมัง พุทธะปะฏิมัง, สิริโคตะปุระราเชนะ การิตัง, อะภิปูชะยามิ. ยะถิจฉิตัง เม, อะธิคัจฉะตุสัพพะทา. หิตายะ เจวะ, สุขายะ นิพพานัสสะ สังวัตตะตุ ฯ

คำแปล

ข้าพเจ้าขอบูชาซึ่งพระพุทธปฏิมาที่พระเจ้าศรีโคตบูรให้สร้างไว้ด้วยเครื่องสักการะตามที่ถือไว้นี้, ขอความปรารถนาของข้าพเจ้าจงสำเร็จในกาลทุกเมื่อ และขอผลแห่งการบูชานี้จงเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูลเพื่อความสุขและเพื่อพระนิพพานด้วยเทอญฯ





วัดโอกาส (ศรีบัวบาน)
อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม ๔๘๐๐๐
โทร. ๐๔๒-๕๑๑๓๑๑

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์สกลนครการพิมพ์ โทร. 042-711335



พระติ้ว-พระเทียม

พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ คู่บ้านคู่เมืองนครพนม





วัดโอกาส (ศรีบัวบาน)

วัดโอกาส เป็นวัดเก่าแก่สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยอาณาจักรศรีโคตบูรกำลังรุ่งเรือง ปัจจุบันมีพื้นที่ ๓ ไร่ ๒ งาน ๒๘ ตารางวา โดยมีประวัติที่เล่าขานกันสืบมาถึงการสร้างวัดว่า

จมื่นรักษาราษฎร์ (เจ้าพ่อหมื่น) ซึ่งเป็นแม่ทัพนายกองของพระเจ้าศรีโคตบูร ได้นำทหารมาตั้งค่ายระวังข้าศึกที่บ้านโพธิ์ค้ำ และได้สร้างวัดขึ้น ต่อมาเมื่อจุลศักราชราชาได้ ๑,๑๐๐ ตัวปีตรงกับ พ.ศ. ๒๒๘๑ ราชบุตรพรหมา (พรหมาบุตราเจ้ากู่แก้ว) เป็นเจ้าครองนครบุรีศรีโคตรบูร ปรากฏนามว่า พระบรมราชาพรหมา มีศรัทธาบูรณปฏิสังขรณ์วัดศรีบัวบานได้สร้างอุโบสถพร้อมพระประธานซึ่งมีขนาดหน้าตักกว้าง ๔๖ ซ.ม. สูง ๒๒๐ ซ.ม. พุทธลักษณะปางมารวิชัยลงรักปิดทองทั่วทั้งองค์และได้ทำการฉลองสมโภชได้ถวายสมัญญานามว่า “หลวงพ่อพระบรมราชาพรหมา” นอกจากนี้ ยังได้อัญเชิญองค์พระติ้ว – พระเทียมจากวัดธาตุบ้านสำราญมาประดิษฐานไว้และได้เปลี่ยนชื่อเป็น “วัดโอกาส” ดังที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันชาวบ้านมักเรียกกันติดปากว่า **วัดโอกาสศรีบัวบาน**

พระติ้ว – พระเทียม

พุทธลักษณะ

พระติ้ว – พระเทียม เป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัยสร้างด้วยไม้ สันนิษฐานว่าสร้างขึ้นในสมัยอาณาจักรศรีโคตบูร

ความเป็นมา

ในสมัยอาณาจักรศรีโคตรบูรกำลังรุ่งเรือง เจ้าผู้ครองนครมีนามว่า **“พระเจ้าศรีโคตบูรหลวง”** ประสงค์ให้จัดหาพาหนะทางน้ำสำหรับพระองค์ โดยให้นายช่างพร้อมด้วยชาวบ้านกองลอและกำลังพลล้มไม้แคน (ตะเคียน)และลงมือขุดเรือที่ดงเซกาเสร็จแล้วจึงเตรียมการชักลากลงสู่แม่น้ำโขงซึ่งต้องใช้ไม้หมอนวางหนุนรองท้องเรือไว้เป็นระยะๆ ปรากฏว่าได้มีท่อนไม้ติ้วปะปนอยู่ด้วย ครั้นพอวางเรือทับและลงมือชักลากไปบนไม้หมอนท่อนอื่น ๆ เรือก็เลื่อนไหลไปโดยสะดวก แต่ไม้หมอนท่อนไม้ติ้วไม่ยอมให้เรือเลื่อนมาทับ ครั้นนำมาเป็นไม้หมอนรองท้องเรือและลงมือชักลากครั้งใด หมอนไม้ติ้วท่อนนั้นก็กระเด็นออกมาถูกชาวบ้านและกำลังพลที่ชักลากเรือได้รับบาดเจ็บฟกช้ำไปตาม ๆ กัน แต่ในที่สุดก็สามารถชักลากเรือลงแม่น้ำโขงได้เป็นผลสำเร็จ



สร้างองค์พระติ้ว

เมื่อความน่าอัศจรรย์เช่นนั้นทราบถึงพระเจ้าศรีโคตรบูรหลวง พระองค์จึงให้นำหมอนไม้ติ้วท่อนนั้นมาแกะสลักเป็นพระพุทธรูปปางมารวิชัย ขนาดหน้าตักกว้าง ๓๙ ซ.ม. สูงรวมทั้งแท่นประดิษฐาน ๖๐ ซ.ม.และลงรักปิดทองเมื่อ จ.ศ.๑๔๗ ปีเป้า วันอังคารเดือน ๗ แรม ๘ ค่ำ ปีกุน ตรงกับ พ.ศ.๑๒๓๘ และจัดให้มีการสมโภชเป็นพระพุทธรูปคู่บ้านมิ่งเมืองนครบุรีศรีโคตบูรหลวง เมื่อเกิดเหตุเภทภัยที่บ้านใดเมืองใดก็จะอัญเชิญองค์พระติ้วไปประดิษฐาน และครั้นเหตุร้าย ภัยร้ายสงบระงับแล้วก็จะอัญเชิญมาประดิษฐานยังหอพระประจำเมืองตามเดิม

ไฟไหม้และอภินิหาริย์

ครั้นลุถึงสมัยพระเจ้าขัตติยะวงศาบุตรามหาราชมหาฤาชัยไตรทศฤาเดชเชษฐบุรีศรีโคตบูรหลวงเป็นเจ้าผู้ครองนครองค์พระติ้วประดิษฐานอยู่ ณ วัดธาตุ บ้านสำราญ ได้เกิดเหตุไฟไหม้หอพระติ้วขึ้น พระเจ้าขัตติยะวงศาฯ ได้ทราบและด้วยเกรงว่าจะมีอุปัทวเหตุเภทภัยขึ้นในแผ่นดินของพระองค์ จึงได้สั่งให้ชาวบ้านสำราญหาไม้มาแกะสลักเป็นองค์พระแทนพระติ้ว พร้อมสั่งกำชับว่าสร้างให้เหมือนกับองค์เดิมทุกประการ ชาวบ้านจึงสร้างด้วยไม้มงคลแล้วลงรักปิดทองและฉลองสมโภชเป็นพระคู่บ้านมิ่งเมืองแทนองค์พระติ้ว ที่เข้าใจว่าถูกไฟไหม้ไปพร้อมกับหอพระแล้ว

ต่อมาชาวบ้านสำราญออกไปหาปลากลางแม่น้ำโขงในขณะนั้นได้เกิดพายุหมุนขึ้นและมีคลื่นลมแรง จึงพากันเข้าไปหลบพายุพร้อมทั้งเฝ้าดูเหตุการณ์นั้นอยู่บนฝั่งและได้เห็นองค์พระติ้วลอยขึ้นจากแม่น้ำโขง พอเหตุการณ์สงบลงจึงได้ออกเรือไปอัญเชิญ